

БРАТЯ ГРИМ
УДАЛРИХ, ВЕНДИЛГАРТ И
НЕРОДЕНИЯТ БУРКАРД

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Удалрих, графът на Буххорн (край Боденското езеро), който произлизал от рода на Карл, бил оженен за Вендилгарт, племенницата на Хайнрих Птицелов. По негово време езичниците унгарци нахлули в Бавария, Удалрих тръгнал на война, бил заловен и отведен. Вендилгарт, която чула, че е паднал в битката, не поискала да се омъжи повторно, ами се отправила към Санкт Гален, където живеела тихо и изолирано и помагала всякак на бедните в името на спасението на душата му. Тъй като обаче била отгледана в разкош, имала голяма охота за сладкиши. Един ден седяла на приказки с благочестивата монахиня Виборад и я помолила за подсладени ябълки. „Имам от сладките ябълки, каквито ядат бедняците, рекла Виборад, от тях ще ти дам“, и ѝ посочила ябълки-дивачки. Вендилгарт лакомо ги сграбчила и отхапала; те били така стипчиви, че устата ѝ изтръпнала, захвърлила ги и казала: „Ябълките ти са кисели, сестро; ако Творецът беше създал всички такива, Ева не би вкусила от тях.“ „С право се боиш от Ева, отвърнала Виборад, понеже и тя като тебе обичала сладки ястия.“ Благородната дама се изчервила, а сетне си наложила да се отучи от сладкишите и скоро постигнала такова благочестие, че поискала от епископа свещеното покривало. То ѝ било наложено, тя облякла монашеските одежди и заживяла в добродетелност и строгост. Изминали четири години и в деня на смъртта на съпруга ѝ Удалрих тя отишла в Буххорн и раздала дарове на бедните, както имала обичай да прави всяка година.

Междувременно обаче Удалрих успял да се измъкне от пленничеството си и да се смеси скришом сред другите парцаливи просяци. Когато Вендилгарт пристъпила към него, той с висок глас я помолил за дреха. Тя го упрекнала, че иска твърде много, ала му дала нужната дреха. Заедно с дрехата той уловил ръката на дарителката, придърпал я, след което я прегърнал и целунал против волята ѝ. След което отхвърлил с ръка дългите си коси зад плещите и се обърнал към околните, които заплашвали да го набият: „Пощадете ме, защото достатъчно се преструвах, и познайте вашия Удалрих!“ Народът дочул гласа на стария господар и разпознали лика му под разрошените коси. Всички завикали високо. В срама си Вендилгарт била отстъпила назад: „Едва сега, когато някой дръзко опитва да ме насили, разбирам със сигурност, че съпругът ми е мъртъв.“ Той обаче протегнал ръката си, за да я повдигне, и на нея тя забелязала позната ѝ следа от рана. Като

събудена от сън тя се провикнала: „Господарю, най-любими в света, добре дошъл, любезни съпрузе!“, и като го целувала и прегръщала, наредила: „Облечете господаря си и му пригответе баня!“ Като се облякъл, той продумал: „Хайде да отидем в църквата.“ По пътя натам забелязал покривалото ѝ и попитал: „Кой покри главата ти?“ И когато тя отвърнала: „Епископът по време на църковния сбор“, Удалрих рекъл на самия себе си: „Сега мога да те прегръщам единствено ако Църквата позволи.“ Духовенството и народът запели песни за възхвала; след което съпрузите отишли в банята, а сетне седнали да пируват. Скоро църковниците се събрали и Удалрих си поискал обратно съпругата. Епископът смъкнал покривалото ѝ и го заключил в една ракла, та ако съпругът ѝ почине преди нея, тя да може пак да го вземе. Сватбата била отпразнувана наново и когато след известно време Вендилгарт забременяла, тя отишла заедно с графа в Санкт Гален и обещала на манастира детето, ако то е момче. Четиринадесет дена преди срока за раждане Вендилгарт внезапно се разболяла и умряла. Детето обаче било измъкнато живо от утробата ѝ и увито в прясна свинска сланина. Така то оживяло, било кръстено Буркард и грижливо възпитано в манастира. Детето растяло телесно изнежено, ала чудно красиво; братята го наричали Нероденият Буркард. Кожата му останала толкова тънка, че при всяко убождане от комар бликвала кръв, а учителят му трябвало да се откаже напълно от пръчката. С времето Нероденият Буркард станал учен и добродетелен мъж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.